

at være Udtryk for Menighedens Ønske, hvorfor § 38 i Menighedsraadsloven skulde bringes til Anvendelse overfor de to Klasser, som den Gruppe omfatter. Endvidere var der krævet 35 Aars Alder, kristelig Modenhed og en vis Kundskab, som skulde konstateres gennem en Prøve for Biskopperne.

Denne Gruppe bestod i 1922 af to Klasser: Mænd, der var Akademikere og ved Københavns Universitet havde bestaaet en anden Embedseksamen end den teologiske, og de jo meget omdebatterede Ikke-Akademikere, som var kendt ved Arbejde i Kirken eller ved fortjenstlig Gerning og Virksomhed indenfor en Menighed.

Den nuværende Kirkeministers Lovforslag indeholder den Ændring, at den Prøve, der er Tale om, skal kunne foretages ved tre Biskopper; den vedkommende Biskop kan tilkalde to andre Biskopper. Det er vel et Udtryk for den Praksis, der efterhaanden har stadfæstet sig i de fem Aar. I hvert Tilfælde forekommer det mig at være en meget heldig Bestemmelse, at Muligheden er til Stede for en saadan mere ensartet Prøvelse, saaledes at det ene Stift ikke afviger for stærkt ved den Prøve, som afholdes, fra Skikkene i det andet Stift.

Den anden Ændring, som Ministeren foreslog, var, at Biskoppen skulde afgøre forud, om disse Mænd „i fremtrædende Grad“ havde vist Egenskaber, som gjorde dem skikkede til Præstegerningen, og at deres Ansættelse efter Biskoppens Opfattelse var til Gavn for den Menighed, der var Tale om. Det vil med andre Ord sige en ganske særlig stor Indflydelse for Biskopembedet, og det kan ikke nægtes, at der ved den Ændring, der er sket i Landstinget, er sket en meget afgørende Forandring paa dette Punkt. Ministeren betonedes jo ogsaa dette, at hans Forslag om Biskopembedets Indflydelse var blevet forringet, endog saaledes, at den gøres betydeligt ringere end tidligere.

Landstinget har med Hensyn til denne Gruppe foretaget den meget væsentlige Forandring, at den har flyttet Klasse 1 i denne Gruppe, altsaa de academici, som har en Embedseksamen ved Københavns Universitet af en anden Art end den teologiske, op i en særlig Klasse for sig, den nye § 2. De kan nu søge Embede, skal ikke søges; men naar de indstilles, skal der være Enstemmighed med $\frac{3}{4}$ afgivne Stemmer for dem ligesom efter § 1.

Det forekommer mig højst rimeligt, at man, naar man giver Adgang for Ikke-Præster, tager denne Klasse for sig adskilt fra de andre ikke-ordnede, der er Tale

om. Netop ud fra mit Syn paa Betydningen af Uddannelsen og den aandelige Modenhed — ikke blot hvad det specielt kristelige angaar, men ogsaa den aandelige Modenhed i al Almindelighed — mener jeg, at det er af stor Betydning, at man, naar man skal have nye Mænd ind i Folkekirken Embeder, tager denne Art Mænd — for saa vidt man kan faa; dem det vil sikkert vise sig at være sjældent, hidtil har man jo kun af denne Gruppe faaet een Mand ind i den danske Folkekirke som Præst. Jeg anser altsaa denne Ændring for heldig og har ikke noget som helst at indvende imod, at denne Gruppe er trukket frem i en Klasse for sig selv og skilt fra de andre, som man har betegnet med den mærkelige Betegnelse Lægmandspræster eller „de særlige Lægmandspræster“.

Man har i Landstinget tilføjet den efter min Mening absolut gode Ændring, at der for disse academici Vedkommende skal foreligge Vidnesbyrd om, at de har udført et Arbejde i Menigheden. Det forekommer mig unægtelig paafaldende, at man tidligere har overset, at dette bestemt burde pointeres, at man ikke kunde nøjes med at gaa ud fra, at der laa et alvorligt Ønske bag, naar en saadan Mand søgte ind i Kirken. Jeg er ikke i Tvivl om, at der virkelig foreligger et saadant Ønske, naar en Mand, der har gennemgaaet den Uddannelse, som kræves til en Embedseksamen ved Københavns Universitet, i en senere Alder ønsker at træde ind i Kirkens Tjeneste; med de nuværende Lønningsforhold i Kirken er givet, at det ikke kan være det ydre, der drager Folk til et Embed indenfor Kirken. Men jeg anser det for en absolut heldig og i Grunden ogsaa paakrævet Ændring, at Folk af denne Gruppe skal have præsteret et Arbejde i Menigheden og derved godtgjort, at de besidder de Egenskaber, som maa kræves, for at de kan blive ordineret.

Der er en mærkelig Forskel mellem Lovforslagets § 2 og § 3. Der staar i § 2, 3die Stykke: „Forinden Beskikkelse kan finde Sted, skal Biskoppen forvise sig om, at vedkommende er i Besiddelse af saadanne Kundskaber, at Præstevielser findes forsvarelig.“ Der er altsaa ikke som nu Tale om nogen egentlig Prøve, men jeg antager dog, at Meningen er den samme. Det er paa den anden Side mærkeligt, at Prøven for de i § 2 omtalte Personer kun sker ved en enkelt Biskop, medens det i § 3 hedder, at der ved Prøven for de der omhandlede Personer kan medtages to andre Biskopper. Jeg anser det for en Lapsus fra det høje Landstings Side, at det har vedtaget Lovforslaget